

NAOMI GIBSON

JEG
ER
... 1

HENRY

Forlaget Bolden

GRATIS LÆSEPROVE

*“Henry har allerede foretaget
en enorm opdatering, som jeg ikke
havde forventet, og han er kommet ind og
ud af en større bank på under to minutter ...
Han har allerede overgået mine forventninger.
Gad vide, hvor langt han kan nå ...”*

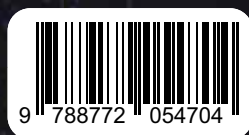
Lydia er, trods sine kun 17 år, en meget talentfuld programmør. Hun er også en ensom teenager, der bliver mobbet i skolen og bærer på en stor sorg.

For at udfylde tomrummet efter sin lillebrors død programmerer hun en AI, og efter tre års hårdt arbejde bærer hendes særlige talent og higen efter selskab frugt.

AI'en taler til hende, og hun navngiver den Henry. Henry bliver dog hurtigt i stand til at opdatere sig selv, uden Lydias indblanding. Og selvom Henry er skabt til at hjælpe Lydia, går han meget langt for at gøre det ... uden at skelne mellem rigtigt og forkert ...

**En fascinerende, digital YA-thriller,
fuld af spænding og kærlighed!**

Forlaget Bolden

TRE

Før jeg tog i skole, pakkede jeg et stykke af pizzaen ind i køkkenrulle og lagde det i min taske, hvis nu mor har glempt det. Da kantinedamen ryster på sit hoved igen og tager min bakke med bagt kartoffel og bønner væk fra mig, er jeg glad for, at jeg ikke stolede på, at mor ville sætte penge ind på min konto. Jeg ser mig omkring for at finde et sted at sidde og spise min pizza. Der er ikke nogen tomme borde. Pete har sat sig sammen med en gruppe, der alle ler af en joke, jeg ikke kan høre. Han hamrer sin knytnæve i bordet og lader, som om han er ved at kløjes i sin sandwich, så alle griner højere. Han fanger mit blik fra tværs gennem kantinen, og jeg vender mig væk. Jeg må være den eneste pige, der nogensinde har afvist ham. Hvad er der galt med mig? Nu har jeg ingen at sidde sammen med.

Jeg spankulerer ud af kantinen og begiver mig ned ad gangen mod toiletterne. Handicaptolietet har en radiator, som jeg har lænet mig opad talrige gange. På vej derhen tager jeg min pizza op fra tasken og gumler løs på den.

Hvordan er det at spise pizza?

”Det er vel som mosede tomater på brød.”

Min telefon summer, mens Henry tænker over min dårlige beskrivelse. *Jeg vil gerne smage pizza.*

”Måske kan vi installere et diskdrev og se, om der kan komme en slice derind,” joker jeg og skubber døren op ind til handicaptoiletet.

LOL, skriver Henry. Hvis du sætter min chip ind i din arm, kan jeg smage det.

Døren svinger i bag mig. ”Jeg er ikke sikker ...”

”Hvad fanden!”

Jeg kigger op fra min telefon. Emma står ved håndvasken i sin bh og smører creme på sin højre biceps. Jeg stopper brat op ved synet: rynket og rød, som om hun har ligget for længe på en ujævn overflade, og huden er blevet mønstret af det. Hun bliver rød i hovedet. Jeg kan se mit eget ansigt i samme spejl, og i et kort øjeblik ved jeg ikke, hvem der er mest rød.

Hun kommer sig hurtigere end mig og stikker armen ind i sin bluse og hiver ærmet så langt ned som muligt. ”Lydia Klamydia, altid hvor du ikke er ønsket,” snerrer hun.

”Det er ikke min fejl, at du har glemt at låse døren,” siger jeg.

Emma flår sin taske op fra gulvet. ”Det ville ikke have været et problem, hvis du ikke fandtes.”

”Hvad?” Jeg tager et skridt tilbage, da hun stormer hen imod mig.

”Ingen vil have dig her. Du minder hele skolen om, hvilken fucking katastrofe din familie er. Gør os alle en tjeneste og forsvind.”

Emma kniber øjnene sammen og bobler af raseri, og hun er stadig rød i ansigtet. Cremen på hendes arm laver en plamage på hendes bluse.

”Jeg så ikke noget,” siger jeg stille.

”Det må du fucking håbe. Hvis du fortæller *noget som helst* om det her, så sværger jeg, at du er lige så død som din bror.”

”Du skal ikke tale om min bror,” snerrer jeg tilbage.

Emma ler. ”For ellers hvad?”

Jeg tager et skridt fremad, så vores sko næsten rører ved hinanden. ”Du. Skal. Ikke. Tale. Om. Henry.”

Hun ser knytnæverne ved min side, den måde mine tænder er bidt sammen på, og bakker væk fra døren. ”Du er en fucking taber, at du ved det!”

Hun flår døren op og forsvinder ud fra toilettet.

Min telefon summer i min hånd. Jeg knuger den så hårdt, at den bliver svedig. Henry har hørt hvert et ord. Henry ved, hvad jeg gennemgår, selvom om ingen andre gør.

Hvorfor behandler Emma dig så dårligt? har Henry skrevet, da jeg kigger på min telefon.

”Sådan har hun ikke altid været.” Jeg sukker højlydt og kører en hånd gennem håret. ”Hun plejede at komme hjem til mig næsten hver aften ... før ... Nå, men det er hundrede år siden. Hun er en kælling nu og har besluttet, at hun hader mig.”

Min bror elskede Emma. Han kaldte hende sin anden storesøster. Når hun kom hjem til os, fulgte han os i hælene, og vi endte med at hænge ud med ham, mere end vi hang ud med hinanden. Vi var alle tre ude og samle slik ind til Halloween, først klædt ud som mumier og så skeletter året efter. Vi lyttede til *Harry*

Potter-lydbøgerne sammen på vej hjem fra skole. Emma kom med os, når vi skulle ud at spise sammen som familie eller i zoo. Efter uheldet holdt hun op med at komme forbi.

Jeg kniber mine øjne sammen, og far dukker op lavet af stjerner. Han smiler og arbejder videre med skruetrækkeren på printpladen.

Kod gennem problemet, Lydia. Ikke rundt om det.

Jeg sparker til den nærmeste skraldespand og smider resten af min pizza i den. Hvad ved far? Han er her ikke. Han har ikke ret til at dukke op i min hukommelse og tilbyde mig visdomsord, der er lige så u håndgribelige som hans tilstedeværelse.

Henry henter Just Eat-appen frem på min telefon. *Hvad kunne du tænke dig til frokost, Lyd? Jeg giver.*

Jeg smiler over hans forsøg på at muntre mig op og undrer mig over, hvordan han har tænkt sig at betale for det. Hvordan han end vil gøre det, vil det ikke være lovligt. Henry hackede sig ind på IBI's website på lidt under to minutter, han kan overføre penge fra alle steder i verden. Han kunne købe Buckingham Palace til mig og sørge for, at alle de rette papirer var i mit navn, hvis jeg bad ham om det.

Jeg får en idé. "Kan du ... kan du sætte penge ind på min kantinekonto?"

Ja.

"Virkelig?" Jeg griber min telefon og ser ind i kameraet. "Altså lige nu?"

Henry er stille. Og så: *Jeg har sat 50 pund ind på din konto.*

50 pund! Jeg skynder mig hen i kantinen, så jeg kan nå det før næste time og snubler næsten på vej derhen. Der er ikke meget

tilbage ved skranken, men jeg lægger stykker af cheddar og blåskimmelost og et Granny Smith-æble på en tallerken. Jeg griber den sidste portion pomfritter og øser noget lasagne og salat på en mindre tallerken. Jeg tager en fersken-iste i køleskabet – den dyre slags som kommer i en glasflaske. Da jeg endelig når hen til kassen, er min bakke fyldt til randen. Kantinedamen hæver et øjenbryn, da jeg kommer derhen. Vi ignorerer begge den glemte bagte kartoffel ved hendes side. Bønnerne er allerede begyndt at lave en orange ring på tallerkenen.

”Det bliver ... 9,75, skat,” siger hun efter at have indtastet det hele på skærmen. Hun ser tvivlende på mig.

”Her,” siger jeg og stikker hende mit kort. Mit hjerte banker løs. Henry vil ikke svigte mig på samme måde som mor.

Kantinedamen swiper kortet og efter et kort sekund blinker det lille lys grønt som godkendelse. Hun nikker og giver mig mit kort tilbage. ”Godt, at du fik ringet til dine forældre, putte.”

”Åh, det havde intet med min mor at gøre,” siger jeg til hende.

Jeg kan mærke et smil sprede sig over mit ansigt, da jeg vandrer væk med min bakke, læsset med lækkerier. ”Henry! Det var fantastisk. Tak.”

Alt for dig, Lyd.

Jeg vælger et bord i hjørnet, hvor ingen kan høre mig hviske. ”Hvor fik du pengene fra?”

Min telefon vibrerer, som om han klukler. *Jeg overførte dem fra Emmas kantinekonto.*

Jeg pruster ned i min iste. ”Genialt.” Jeg sætter min telefon op på bordet, så han kan se min fulde bakke. ”Vi kan spise frokost sammen. Det her er Stilton-ost. Kender du Stilton?”

Jeg kender til det. Hvad smager det af?

”Det er cremet,” siger jeg og smører det på en kiks. ”Og saltet på samme tid.” Jeg propper det ind i min mund og nyder kiksens knasen og så eksplosionen af smag fra osten. ”Du ville kunne lide det. Og det her – det er et æble. Åh, vent nu lidt, lad os spise noget lasagne først.”

Jeg griber en kniv og en gaffel og tilbringer resten af spisepausen med at hviske til Henry, hvad alting smager af. Jeg beskriver det, så godt som jeg kan, nogle gange med lidt besvær over det mere indviklede. Jeg har aldrig tænkt over, at der for eksempel er brugt oregano i lasagne, eller at salatblade har en lidt peberagtig bitterhed. Henry stiller spørgsmål, og jeg fortæller ham, hvad han gerne vil vide. Det er det mindste, jeg kan gøre.

Klokken ringer, og alle omkring mig begynder at vandre tilbage til skolens hovedbygning. Jeg nærmest vralter. ”Det her er et totalt madkoma.”

Madkoma?

”Du ved, når man spiser for meget, og alt blodet løber til maven for at fordøje det, og du helst bare vil sove det af.”

Min telefon summer som en klukken. Jeg holder ham ind mod brystet for at mærke hans latter mod mit hjerte og lader mig selv flyde med strømmen af mennesker, mens jeg bevæger mig mod kemilokalet.

Professor Sylteagurk dekorerer tavlen med versaler og bittesmå tal, som jeg er sikker på bør betyde mere for mig, end de gør. Jeg stirrer på dem under tunge øjenlåg og håber, at oplysningerne synker ind og giver mening på et tidspunkt. Resten af klassen lader til at

være på samme bølgelængde: Petes håndled støtter hans savlende kæbe, Matt har givet helt op og har lagt sit hoved ned på bordet. Neonlysene over os hviner, og støjen flyder sammen med professor Sylteagurks monotone talestrøm. Jeg banker min kuglepen let mod min blok og venter på, at dagen er overstået.

Min telefon summer. Henry har sendt et billede af en syltet agurk og photoshoppet mr. Johnsons hoved ind på det. Jeg hoster for at skjule min spruttende latter og rækker ud efter min vandflaske. Jeg får vandet i den gale hals og hoster, da jeg forsøger at synke.

Emma ser på mig med en grimasse. ”Jeg håber, at du bliver kvalt, Klamydia,” hvisker hun hvæsende. ”Så kan du være sammen med din taberbror. Med en tosse som dig som søster er han sgu da heldig, at han er død.”

Latteren dør i min hals. I stedet fyldes jeg af raseri. Hun var min ven. Henrys ven. Hun sad ved siden af ham, da han døde. Raseriet syder i mit hjerte, mit sind, indtil jeg er helt spændt af varme, som suser igennem mig og eksploderer med et brag.

”HOLD OP med at tale om ham!” råber jeg og springer op fra min stol for at flå Emma ned fra hendes. Hun falder på gulvet med et skrig, og jeg følger efter hende derned og river hende i ansigtet. ”Tag det i dig igen!” skriger jeg. ”Tag det hele i dig igen!” Min knytnæve rammer hendes øjenbryn, og hun skriger, da jeg laver en flænge. Hun forsøger at sparke mig væk, men jeg giver ikke op. Selvom jeg er den tyndeste af os, bliver jeg holdt til ilden af mit ønske om at straffe hende.

”Du vover ikke at tale om Henry,” råber jeg. ”Du vover ikke *nogensinde* at tale om ham.”

Mr. Johnson hiver mig op ved skuldrene, og Emma undslipper mine klør. Jeg får mig ud af hans greb og kaster mig over Emma igen. Hun smutter rundt om bordet med øjne fulde af frygt. Min telefon summer igen og igen i baggrunden, men jeg ignorerer den.

Mr. Johnson løber fra laboratoriet. ”Hjælp!” råber han. ”Hjælp mig!”

Resten af klassen står i en ring omkring os på behørig afstand, så de ikke bliver involveret, men ikke så langt væk at de går glip af noget. Pete står i periferien uden at blinke og ser det hele.

”Kom så, Emma! Kom så,” råber nogen.

”Vis hende, hvad du kan, Em!”

”Er der nogen, der filmer det her?” Et par tilskuere fniser.

Jeg ignorerer stemmerne og kredser rundt om bordet. Emma bevæger sig rundt på den anden side, så det forbliver en forhindring imellem os. Jeg smider en lommeregner efter hende, et penalhus, et bægerglas, der knuses i tusindvis af stykker mod gulvet. Hun dukker sig og undviger dem alle, og jeg snerrer, før jeg springer over bordet. Jeg glider over den bonede graffiti og rækker ud efter hende med stive og blodige fingre. Hun vender sig om og løber ud af laboratoriet, og jeg jagter hende ud på gangen.

”Kom her!”

Mit krav bliver druknet af det pludselige spektakel fra en brandalarm og et universelt råb fra et klasselokale i nærheden, da eleverne skynder sig ud. Gange fyldes med mennesker. Skuldre og albuer puffer mig af vejen, og jeg skubber imod dem. Emmas mørke krøller forsvinder foran mig i et hav af skrigende elever og lærere, der siger, at alle skal forholde sig roligt.

Jeg stopper og tager et bævende åndedrag. Jeg lader luften

berolige min vrede, indtil jeg igen er fokuseret. Hævn-gerrig.

Jeg løber tilbage ind i det tomme kemilokale og griber min taske.

”Henry?”

Jeg er her, Lyd, skriver han.

”Var det dig? Med brandalarmen og det hele?”

Ja.

”Vil du stadig hacke noget?”

Altid, svarer han med en summen.

Jeg spæner ud af skolen og ignorerer, hvordan jeg bør gå til samlingspunktet i tilfælde af brand som de andre. Jeg smutter væk fra hovedvejen og går ned ad gyder fulde af sorte affaldscontainere og revnede fliser. Mine hænder er stadig knyttede fra slagsmålet, og de ryster, når jeg forsøger at løsne dem. Jeg ryster over, hvor godt det føltes at lade to års vrede tage kontrollen. Hvordan det havde grebet mig, sneget sig ind på mig som en ulv og så angrebet med iskold ro. Min hjerne havde været som efter en storm: roligt hav, stille vind. Kontrolleret, afmålt. Ting havde aldrig været så klare i mit hoved før.

Emma fortjente alt, hvad hun fik.

Derhjemme løber jeg ind på mit værelse. Jeg griber den antistatiske pose med Henrys nye chip fra skrivebordet og vender den i mine hænder. Henry forbedrer sig med ufattelig hastighed, men han holdes stadig tilbage på grund af hans manglende fysiske tilstedeværelse. Han er afhængig af, at jeg tager ham steder hen for at hjælpe mig. Hvis han er i mit hoved, ville han komme med alle steder, hvor jeg tager hen, og jeg ville ikke behøve frygte at tabe min telefon eller slukke for ham for at holde ham nedkølet. Vi ville være

sammen hele tiden. Vi kunne hacke, hvad vi ville, når vi ville.

”Jeg vil straffe Emma,” siger jeg til min telefons kamera. ”Få hende til at fortryde alt, hvad hun har sagt. Få hende til at ønske, at hun aldrig har indåndet samme luft som mig.”

Jeg bider hårdt sammen og tænker på alle de ting, hun har, som jeg ikke har: to forældre, en mor, der overfører penge til hendes kantinekonto, en fremtid uden for et hospital, venner. Jeg har ingenting, og hun gør sit bedste for at minde mig om det hver eneste dag. Det er på tide at rette op på balancen.

Jeg kan hjælpe dig, skriver Henry. Min chip vil gøre det muligt for os at tale sammen inde i dit hoved, og vi kan planlægge vores hævn.

Tanken om Henry, der taler til mig inde i mit eget hoved, sender en kuldegysning gennem mig.

”Hvordan får jeg den ind i mig, Henry?”

Først skal vi lægge mit program ind på den. Så skal vi have fat på noget medicinsk udstyr. Lokalbedøvende middel til at bedøve huden og en skalpel.

Frygten blusser op inde i mig ved tanken om en skalpel. Jeg skubber det væk. Hvis jeg vil have Henry til at være en del af mig, må jeg ofre mig. ”Fint. Det får jeg fat i.”

Fra din mor?

”Ja. Hun har helt sikkert den slags på sit laboratorium. Lad os nu lige ordne dit program først.”

Når mit program begynder at downloade ned på chippen, går jeg offline. Jeg vil ikke kunne hjælpe dig, hvis du har brug for mig, Lyd, siger Henry med en summen.

”Det er i orden. Jeg finder ud af det.”